

glasilo

vrhovnega sveta

leto XCII maj—avgust 2011

410

Pascual Chávez

DUHOVNOST IN POSLANSTVO

Učenci in apostoli vstalega Kristusa

Pascual Chávez

DUHOVNOST IN POSLANSTVO

Učenci in apostoli vstalega Kristusa

Pascual Chávez

DUHOVNOST IN POSLANSTVO

Učenci in apostoli vstalega Kristusa

GVS 410

Naslov izvirnika

Spiritualità e missione

Discepoli ed apostoli del Risorto

Atti del Consiglio Generale (Glasilo vrhovnega sveta)

leto XCII maj—avgust 2011, št. 410

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije

in obveščanja za salezijansko družbo

Prevedel: prof. Stane Okorn

Uredil: Marjan Lamovšek

Računalniški prelom: Marjan Lamovšek

Izdal in razmnožil

Salezijanski inšpektorat, Ljubljana

Namesto rokopisa za člane salezijanske družbe

Ljubljana, 2011

Rim, 24. aprila 2011
Slovesni praznik Gospodovega vstajenja

Predragi sobratje!

Pozdravljam vas z velikim veseljem vstalega Gospoda, novega Adama, ki nas je sprejel za učence in apostole, da bi uresničevali njegovo poslanstvo in globoko prenovili človeštvo, ga osvobodili vsakovrstnega zla in ga spremenili z močjo Ljubezni. Prav na veliko noč je don Bosko našel lopo, da bi začel svoje vzgojno in pastoralno poslanstvo v blagor revne in zapuščene mladine. Na slovesni velikonočni praznik je bil naš ustanovitelj in oče razglašen za svetnika ter s svetostjo potrdil svojo duhovno in vzgojno izkušnjo v Valdoccu. Zato vas prav na veliko noč vabim, da bi živeli pristnega misijonskega duha na vseh krajih sveta.

Po mojem zadnjem pismu, v katerem sem vam podal razlago vezila Pridite in boste videli in vas povabil, da bi pospeševali »poklicno kulturo« kot sad okolja, ki ga označuje privlačen in prizadeven družinski duh, močna duhovna izkušnja in prizadevna apostolska razsežnost, se je zgodilo več pomembnih stvari, o katerih vam sedaj poročam.

Najprej so bili o temi vezila za 2011 v Rimu v Salesianumu dnevi duhovnosti, ki so se jih udeležile razne skupine salezijanske družine. Z veseljem ugotavljam, da je to močna združujoča sila različnih vej, po kateri raste identiteta, občestvo in poslanstvo celotne don Boskove družine.

Od 8. do 11. februarja sem se skupaj s Frančiškom Ceredom in Juanom Joséjem Bartoloméjem udeležil teološkega seminarja, ki ga je organiziralo Združenje vrhovnih predstojnikov o temi »Teologija posve-

čenega življenja. Identiteta in pomenljivost apostolskega posvečenega življenja«. Navzočih je bilo 30 teologov in teologinj iz vsega sveta in 20 vrhovnih predstojnikov oz. predstojnic. Temo sta izbrali združenji vrhovnih predstojnikov in predstojnic, da bi prikazali nova in življenjska vprašanja, ki jih izkuša posvečeno apostolsko življenje, in pospeševali dialog med vprašanji in odgovori, med pričakovanji in predlogi, med izzivi in uresničljivimi potmi. Med različnimi govoricami in potrebami sta se pojavili dve najnujnejši vprašanji, ki jih je treba poglobiti in uresničevati; to sta vprašanji, ki sta bili zajeti v naslovu seminarja: pomenljivost in identiteta.

Pomenljivost posvečenega življenja lahko iščemo samo v evangeljski pomembnosti in jo moramo iskati ne toliko v pridobivanju vidnih prostorov in prednosti v družbi in/ali v Cerkvi, temveč v njeni karizmatični, evangeljski in preroški istosti: biti živ spomin podobe Jezusovega življenja, pač po karizmi ustanovitelja, oviti v Božjo skrivnost, v prizadevanju, da jo osvetlimo sredi sveta, ki ga Jezus ljubi. Istost posvečenega življenja moramo danes vedno bolj razumevati kot istost »v odnosih« in »na poti«. Ta istost temelji na skupnem krstnem posvečenju; v njej priznavamo globoko bratstvo z vsemi krščanskimi poklici; iz njega kot po Božjem daru črpa najvišjo milost, ko skuša prikazati in uresničiti samo obliko Jezusovega življenja. To je identiteta »na poti« ravno zato, ker poteka v dialektiki med sklicevanjem, ki je vedno isto, na Jezusovo življenje, in na drugo, ki je v nenehni menjavi, to so konkretne zgodovinske razmere.

Medtem smo opravili prve tri »visite d'insieme«: v pokrajini Južna Azija v Bangalore v Indiji; v pokrajini Vzhodna Azija in Oceanija v Hua Hin na Tajskem; in v pokrajini južni trikotnik v Santiago de Chile. Poudariti moram dve temi, ki sta jih izbrali dve Azijski pokrajini in se tičeta inkulturacije salezijske karizme in evangelizacije v pokrščanski, krščanski in večverski družbi.

To obdobje smo nazadnje preživljali v solidarnosti z japonskim ljudstvom, ki ga je prizadel potres in uničujoči cunami, ki sta po težkih okvarah v nekaterih jedrskih reaktorjih nuklearne centrale ogrožala svet in povzdignila glas in opozarjala, da je treba razmisliti in ponovno razmišljati o teh problemih.

To moje novo pismo, ki se še vedno drži teme 26. VZ 2010 in 2011, je v tesni povezavi s prihodnjo sinodo škofov, ki ima za temo »nova evangelizacija za prenašanje krščanske vere«. Gre za razmislek o misijonskem poslanstvu Cerkve in naše družbe, posebno o evangelizaciji kot o redni dejavnosti Cerkve, o oznanjevanju evangelija »ad gentes« in o evangelizaciji »intra gentes«.

Dozorelo je že prepričanje, da je cel svet postal misijonska dežela. Šesti člen naših konstitucij pravi glede tega, da »nas salezijanski poklic postavlja v srce Cerkve in nas popolnoma izroča v službo njenega poslanstva«. To se za nas uresničuje v poslanstvu evangelizatorjev mladih, v skrbi za apostolske poklice, v vzgoji za vero v ljudskih okoljih, zlasti s sredstvi družbenega obveščanja, in v oznanjevanju evangelija ljudstvom, ki Boga ne poznajo. Želim si, da bi vas branje tega mojega sporočila spodbudilo, da bi bili veseli in prepričani Jezusovi učenci in apostoli.

IZHODIŠČNA TOČKA

V tem svojem pismu o duhovnosti in poslanstvu bi rad izhajal iz Mt 28,16–20, iz klasičnega evangeljskega teksta o misijonskem poslanstvu, ki ga je vstali Gospod zaupal svojim učencem in s katerim se končuje Matejev evangelij. Gre za odlomek, ki ga mi salezijanci, ki smo poslani k mladim, gotovo nosimo v srcu kot ključ za branje našega življenja in kot notranjo pobudo za naše delovanje. V kratkih besedah je v čudovitem povzetku izražena pristna narava krščanskega poslanstva, katerega bogastvo moramo vedno na novo odkrivati v nenehni molitvi, v prizadevnem razmišljanju in v pokorščini življenja. Zato vas vabim, da z odprtim srcem in svežo mislijo poslušate besede, ki jih je vstali Gospod izrekel enajsterim ob svojem zadnjem srečanju z njimi. Predstavijo se nam kot povzetek in ključ za branje celotne evangeljske pripovedi.

Enajst učencev se je odpravilo v Galilejo na goro, kamor jim je Jezus naročil. Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili. Jezus je pristopil in jim spregovoril: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

V kratki pripovedi nam takoj vzbudi pozornost ena stvar: velelnik, s katerim vstali Gospod apostolom in po njih Cerкви vseh časov izroča misijonsko nalogo »pojdite in naredite vse narode za moje učence«. Velelnik pa je vpet med dve trditvi v indikativu, ki se tičeta samega Jezusa in izražata njegovo identiteto: izjava o njegovi vesoljni oblasti – »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji« in zagotovilo »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta«. Pred misijonarsko nalogo stoji torej Jezusova trditev, ki razglša svojo najvišjo oblast. Razglasitvi pa sledi obljuba, da bo s tistimi, ki jih pošilja, vedno in povsod.

Literarna zgradba pripovedi učinkovito opisuje kristološko bistvo poslanstva. Apostolsko poslanje stoji med dvema stavkoma, ki se nanašata na vstalega Gospoda, saj samo na njegovi podlagi razumemo značaj in smisel krščanskega poslanstva. To, kar apostoli in misijonarji morajo delati, izhaja iz tistega, kar on je, iz njega poraja in z njim raste. To, kar je vstali Gospod postal, ima neizogibne posledice za tisto, kar njegovi učenci morajo delati; povedano z besedami, ker je Vstali vesoljni Gospod in nenehen spremljevalec učencev, ki so ga videli in počastili, jih on lahko pošlje s točno nalogo: spreobračati ljudstva v učence, ki jih po krstu posvečuje Bog, oni pa jih poučijo, da bodo izpolnili voljo Gospoda Jezusa.

Podajam vam zato nekatere razmisleke o tej osrednji temi, tako da vam razvijem štiri točke, ki jih ta zgoščena evangeljska pripoved predlaga: velikonočni izvir poslanstva; njen bivanjski dinamizem; načini udejanjanja; njena globoka mistika.

1. VELIKONOČNI IZVIR POSLANSTVA

Kot sem že namignil, je prva točka besedila slovesna izjava vesoljnega gospostva Vstalega, položena v usta samega Jezusa. Na globok način izraža učinkovitost velikonočnega dogodka: z vstajenjem je bil Jezus postavljen v polno udejanjanje svojega poslanstva in s polno močjo tudi v svoji človeški naravi deli odrešilno Božje gospostvo nad svetom in njegovo zgodovino.

Zavoljo tega njemu pridevamo ime, ki ga Mt 11,25 prideva Očetu, »Gospod nebes in zemlje«. V tem naslovu čutimo odmev Danielove prerokbe o Sinu človekovem (gl. Dan 7,14), ki jo Jezus pred velikim zborom uporabi zase: »Poslej boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Moči in priti na oblakih neba« (Mt 26,64). Tako razumemo, da Jezus slovesno naznanja učencem lastno zmago nad silami zla in smrti in se jim predstavi kot nosilec prenove za stvarstvo.

Obstaja še ena prvina, ki je ne smemo podcenjevati: vesoljno gospostvo, ki ga je Bog dal Vstalemu, ni poudarjeno kot osebni uspeh, temveč kot podarjena stvarnost. Bog mu je dal oblast, ki pripada le njemu samemu; na drugi strani pa tudi Jezus ve, da je prejel vrhovno oblast, ki pripada samo Bogu. Jezus je svobodno in zavestno sprejel oblast, ki pripada samo Bogu. Neposreden učinek tega priznanja za Gospoda bo misijonarska naloga.

Apostolsko poslanstvo torej ni dej Jezusove dobrohotnosti, ki pošilja; ne poraja se iz sočutja, ki ga vzbuja pogled na razkropljeno lastno ljudstvo. Apostolsko poslanstvo je na prvem mestu posledica in izrecen prikaz Jezusovega gospostva. Ker se zaveda, da je Gospod nebes in zemlje, pošilja svoje učence in jih spremeni v apostole. To je vesoljno poslanstvo, ker je Gospod vesolja. Za tistega, ki ga pošilja Jezus, da vsak dan prihaja v stik z najrazličnejšo človeško revščino, tako materialno kot duhovno, in da notranje doživlja zrenje te skrivnosti. Tisti, ki veruje, da ima v njem edinega Gospoda, se čuti, da ga pošilja Kristus; prav zato, ker je verujoči pokoren avtoriteti Gospoda Jezusa, se zaveda, da ga pošilja on.

Pastoralno delo, posebno v najbolj zapuščenih in najrevnejših predelih planeta, z lastnimi rokami občuti brutalno moč egoizma in zatiranja,

iz katerih izhajajo nečloveške razmere, v katerih je prisiljeno živeti toliko bratov in sester. Vsakodnevno srečevanje s to trpko stvarnostjo lahko vodi do nezaupanja in do notranjega upada moči ali k skušnjavi, da bi iskali poti rešitve, ki jih Gospod Jezus ne priporoča. Apostolov pogled vere se mora zato usmerjati proti njemu, ki ima polno oblast v nebesih in na zemlji, da se lahko utrdi v globokem prepričanju, da je Jezus eshatološki vir, iz katerega prihaja prenovitev sveta (gl. Jn 7,37–39; 19,34). V njem in samo v njem je moč, ki se razodeva močnejša od vsake druge zemeljske moči, ker je sama Božja moč, ki se ji nihče ne more ustavljati. Tisti, ki ga pošilja Jezus, ne sme nikoli pozabiti, ne da bi izgubil razlog za bivanje, da je rojen iz najvišje Gospodove oblasti.

Moramo pa še dodati, kakor uči Pismo Hebrejcem, da si je tako oblast pridobil Kristus prav s potjo, ki ga je privedla do poistenja s človekom in njegovo krhkostjo. Z duhovniškega vidika, ki je značilen za ta spis Nove zaveze, je potrjeno, da je Jezus »postal izpolnjen« v svoji identiteti posrednika med Bogom in človekom prav s trpljenjem (Heb 2,10; 5,9). Veliki duhovnik, ki je šel preko nebes in ga je Oče posadil na svojo desnico, je tisti, ki »je postal v vsem enak bratom« (Heb 2,17) in je bil preizkušan v vsem kakor mi« (Heb 4,15).

Zato lahko pisec te prekrasne homilije lahko spodbuja preganjane kristjane in jih spomni, kako je Jezus »sam pretrpel izkušnjo in sam trpel, [...] in more pomagati tistim, ki so preizkušani« (Heb 2,18). Gre za pretresljivo sporočilo, polno moči in tolažbe: zmagoslavna moč Vstalega je moč tistega, ki je postal brat vsakemu človeku, solidaren s skrajno človeško revščino in je prav zato postal zmagovalec. »Kristusova slava,« zatrjuje v eni svojih razlag kard. Vanhoye, »ni slava častiželjnega bitja, zadovoljnega z lastnimi dejanji, niti slava vojščaka, ki je premagal sovražnike z močjo orožja, temveč je to slava ljubezni, slava ljubezni do konca, ko je vzpostavil občestvo med grešniki in svojim Očetom.«¹

Ko je torej Jezus oznanil enajsterim, da mu je dana vsa oblast, ni tega

¹ A. VANHOYE, *Accogliamo Cristo nostro Sommo Sacerdote. Duhovne vaje z Benediktom XVI.*, LEV, Vatikan 2008, 28.

storil, da bi jih opozoril na svoj uspeh, da bi sporočil njim in po njih vsakemu človeku najlepšo novico v zgodovini: On je zmagal za nas; je Gospod vsega, da bi bilo vse podvrženo nam in bi bili mi podvrženi Bogu (1 Kor 15,28). Zato smo pozvani, da zapustimo stari svet, svet pokvarjenosti in greha, laži in nesmisla, da bomo vstopili v novo stvarstvo, v to, kar bi lahko imenovali novi habitat, katerega Gospod je Jezus. To je habitat Božjega kraljestva, kraljestva pravice, ljubezni in miru, v katerega vstopimo, ko se oblečemo v novega človeka. Pričevanje misijonarjev izhaja ravno iz tega, da so v svojem življenju odkrili to pripadnost Kraljestvu, da so na sebi izkusili mogočno Kristusovo solidarnost in njegovo gospostvo ljubezni, ki obnavlja in spreminja vse s svojo močjo.

Vseobsegajoč značaj tega gospostva ljubezni je močno poudarjen ob dejstvu, da se v teh vrsticah štirikrat pojavi prilastek »ves«: »*vs*a moč«, »*vs*a ljudstva«, »*vs*e, kar sem vam zapovedal, »*vs*e dni«. S ponavljanjem tega prilastka hoče evangelist prikazati, da v prostoru in času ne obstaja razsežnost, ki bi se odtegnila vplivu Gospoda Jezusa, ki bi bila lahko izvzeta iz preнове, ki jo je on vnesel v zgodovino, ki ne bi bila namen njegovega delovanja.

Med raznimi razmišljanji, ki nam bi jih lahko vzbudil ta podatek, nas zanima samo, kako bi spravili v sklad Jezusovo odrešilno gospostvo z vesoljnostjo poslanstva. Matejev tekst je nedvoumen: evangelizacija mora biti namenjena »vsem ljudstvom«. Že pri zadnji večerji je Jezus jasno izrazil vesoljno razsežnost svojega odrešilnega dejanja, ko je zatrdil, da je njegova kri, v kateri je bila sklenjena nova dokončna zaveza, bila prelita »za mnoge« (Mt 26,28). Za porajajočo se skupnost je bilo zaradi Jezusove smrti in vstajenja jasno, da je treba premagati vsako ekskluzivnost odrešenja; gotovo napor, da bi te drže in konkretne izbire uresničili v življenju, ni bil majhen. Treba je bilo popolnoma spremeniti miselnost, pri čemer je igralo pomembno vlogo ravno delovanje velikega apostola poganov Pavla iz Tarza. Ob misli, da je »eden umrl za vse« (2 Kor 5,14), je čutil, kako ga objema in priganja Kristusova ljubezen: *caritas Christi urget nos*. Čeprav je bil rojen in je odraščal v najbolj togem hebrejskem izključevanju od odrešenja, se je naučil gledati na ljudi drugih krajev in kultur s popolnoma novimi očmi, kajti »Bog hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice« (1 Tim 2,4).

Dragi bratje, tudi za nas danes je vesoljno obzorje poslanstva še naprej odprt izziv in cilj, ki ga še zdaleč nismo dosegli. Očitno ne gre za cerkveno kolonizacijo planeta, temveč za služenje v ljubezni in resnici vsem milijonom in milijardam ljudi, ki še ne poznajo novosti Kristusa in blage izkušnje njegove ljubezni in njegove družbe. Janez Pavel II. je v okrožnici Odrešenikovo poslanstvo glede veselega oznanila zapisal: »Dejansko ga vsi iščejo, četudi včasih zmedeno, in vsi imajo pravico spoznati vrednost tega daru in ga sprejeti. Cerkev in sleherni kristjan v njej ne moreta skrivati niti ohranjati zase te novosti in bogastva, ki sta ju sprejela od Božje dobrote, da bi ju priobčila vsem ljudem«. ²

Sredi sveta, ki ga vedno bolj označuje globalizacija s pojavi, ki izhajajo iz srečevanja različnih kultur in izročil, priseljevanja in prevlade trga, se izziv univerzalnosti poslanstva ponuja kot skrajna nujnost. Verska indiferentnost in kulturni relativizem, ki sta značilna zlasti za Zahod, skušata pogasiti pojmovanje absolutnega pomena Jezusa Kristusa in poriniti vero v zasebno področje in celo v subjektivizem vere »napravi si sam«, iz katerega ne more priti nikakršna misijonarska pobuda. Tudi naše krščanske skupnosti, tudi naše salezijanske, so v nevarnosti, da jih okuži tako daleč, da ne opazimo nujnosti evangeliziranja, da bi se odprle navzven, da bi srečali drugačnega brata, da bi tvegali vključevanje pričevanja v prvi osebi. Nevarnost vedno večje nerazpoložljivosti za evangelizacijo se širi med nami in ogroža naš apostolski poklic, zlasti ker se take nevarnosti pogosto sploh ne zavedamo. To postaja nezavestno, če ne živimo vdanosti najvišji oblasti Vstalega.

Tudi mi bi utegnili zapasti tej klimi in se dali pritegniti nalogam, ki niso neposredno usmerjene na pričevanje za Jezusa, in se zadovoljili s čim, kar se na kratek pogled zdi bolj učinkovito kot evangelijska setev Božje besede. Ali pa bi bili v skušnjavi, da bi obstali na mestu, daleč od linije prvega oznanjevanja. Ta beseda, ki se poraja v srcu Kristusa Gospoda in nam nalaga dolžnost, da bi k njemu pripeljali vse narode, mora vznemirjati našo vest, da se prebudimo iz vsake negibnosti in lenobe in si vzbudimo pogum in drznost. Kakor se je zgodilo prvim apostolom, ki so oznanjali Kristusa tudi ob tveganju lastnega življenja.

² JANEZ PAVEL II., Odrešenikovo poslanstvo, 11.

2. BIVANJSKI DINAMIZEM POSLANSTVA

Iz trditve, da je Kristus Gospod, neizogibno izhaja imperativ poslanstva. Pomenljiv je način, s katerim se izraža evangelij. Ko zatrjuje, da je Kristus Gospod, nadaljuje: »*Pojdite torej in napravite za moje učence ...*« Tisti »torej« izraža posledičnost, ki obstaja med prvo in drugo trditvijo. Utrjevanje Kristusovega gospostva, ki je gibanje, s katerim pride Bog naproti človeku, vzbuja gibanje poslanstva.

Hoja učencev po vsem svetu izhaja prav iz *večne Božje hoje* naproti vsakemu človeku v Gospodu Kristusu in prav zato ga mora odsevati v vsej globini: to ne sme biti pot, določena na temelju človeških računov, temveč se mora nenehno ravnati po volji Gospoda Jezusa. Povabilo ni porojeno v srcu dobronamernih učencev, temveč v neodvisni Gospodovi volji; vabilo ni torej odvisno od dobre volje napotenih, saj je to natančno poslanje Gospoda Jezusa, ki se v polnosti zaveda svoje moči.

Menim, da nam prav ta nauk sporočajo Apostolska dela, v katerih, kot se zdi, zelo neposredno nakazuje kraje, kamor se mora misijonar odpraviti. Diakonu Filipu na primer angel pravi: »Vstani in odpotuj proti jugu, k cesti, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo« (Apd 8,26); tam bo našel dvorjana kraljice Kandake.« Pavlu in Timoteju, ki sta iz Mizije hotela oditi v Bitinijo, »Jezusov Duh ni dovolil« (Apd 16,7), ko pa so bili v Troadi, je nočna prikazen rekla apostolu, naj gre v Makedonijo. Prizor ni kak preprost dogodek; skozi vso zgodovino krščanstva so svetniki na različne načine izkušali, da jim Gospod nakazuje posebno območje, kamor naj usmerijo svoje moči. Tudi don Bosko ni nikakršna izjema; že z malega se je čutil poklicanega za posebno poslanstvo in je skozi vse življenje uresničeval to nalogo.

Ne morem si kaj, da tu ne bi omenil don Boskovih misijskih sanj. V njih je natančno videl nekatera ljudstva, kamor bo moral poslati svoje prve misijonarje. To je znamenje, da učenčevo hojo vodi Božja hoja. Seveda te izredne izkušnje Božjega razsvetljenja ne morejo biti redna oblika razločevanja. Redno je namreč treba iskati luč za pastoralne izbire v molitvenem branju Besede, v sprejemanju navodil in zahtev Cerkev, v pozornosti na

znamenja časov; toda njihova navzočnost v zgodovini Cerkve, posebno v trenutkih ustanavljanja redovnih ustanov, ostaja zgovorno znamenje o tem, kako apostolsko delo terja absolutno poslušnost Božji volji in navdihu Svelega Duha.

Če z »zemljepisnega« vidika poslanstvo nima meja, ker je treba označevanje Kristusovega gospostva ponuditi vsem ljudstvom, bi se lahko vprašali: do kod mora z osebnega vidika seči pot napotena? Odgovor je lahko le iste vrste: do darovanja samega sebe brez meja, brez omejitev, brez stalnega bivališča. Tudi apostolu, kakor Petru, je Gospod dejal: »*Duc in altum* – odrini na globoko« (Lk,5,4). »Globoko« ni določena točka, h kateri se moramo usmeriti, temveč razmere, ko smo za seboj pustili varno obalo in trda tla pod nogami, da bi izzvali odprto morje. To je kraj, kjer edina gotovost prihaja od druženja z Gospodom in od pokorščine njegovi volji; je kraj, v katerega ne bi šli nikoli na temelju utrjene človeške modrosti; to je kraj, kamor so se napotili veliki svetopisemski možje, ne glede na zemeljska pota, ki so jih že prehodili.

Ko nam je Gospod rekel »*pojdite*«, kot posameznikom in kot skupnosti, naj predvsem dosežemo ta 'kraj', do katerega moramo priti samo z globokim dejem vere in razpoložljivosti, ki raste, kjer raste gotova in nepoznana nevarnost. Izkušnja misijonarskega življenja mora opraviti to pot, ker bomo našli Boga samo tam, kamor nas on vodi, in bomo postali sposobni tudi razumeti kraje in razmere, v katere nas je Bog poslal.

Sicer pa, ali ni bila taka izkušnja apostola Pavla? Veliko pred svojimi misijonskimi potovanji je moral opraviti veliko težjo pot: pot v globino svojega srca in sprejeti korenit obrat svojega prejšnjega gledanja na svet in življenje. Taka pot, ki ga je vodila v Damask, ga je privedla na cilj čisto drugače, kakor si je zamišljal: ne več moža, polnega nadutosti, ki zaupa sam vase in v svojo pravičnost, ki gre uresničevat svoje načrte in je prepričan, da dela v Božjem imenu, temveč s ponižnostjo človeka, ki se je vdal in izročil večji in strašnejši Skrivnosti, da bi razumel, kaj Gospod od njega pričakuje.

Brez tega prvega in temeljnega potovanja ne bi imeli velikega apostola narodov, neutrudnega popotnika, ki je prehodil pota sveta, vse do sredine

cesarstva, da bi oznanjal neumnost in slabost križa kot Božjo modrost in moč. Ne bi imeli njega, ki je ustanavljal skupnosti, za katere se je vedno čutil odgovornega kot oče in učitelj. Ne bi imeli tistega, ki je na koncu oznanjal Kristusa predvsem z mučeništvom in ponesel izročitev svojega življenja do skrajnih posledic.

Moramo pa se vprašati, do katere točke smo mi že opravili to prvo in temeljno pot vere, ali smo jo res prehodili in do katere točke smo prepričani, da je to temeljni pogoj, da bi pri naši mnogovrstni hoji po svetu res lahko uporabljali tako visok krščanski izraz, kot je izraz »poslanstvo«. To je beseda, s katero Jezus opredeli in predstavi sam sebe in s katerim prikaže to, kar je Oče napravil iz njega: Napotenega, Poslanega, Apostola.

Hoja apostolov in misijonarjev, ki ga sproži hoja Boga samega, ni edino gibanje, ki je poudarjeno v teh besedah. V tej besedi »naredite za moje učence« je namreč vključeno gibanje tistih, ki se bodo s tem, da so postali učenci, odprli Kristusu in šli njemu naproti. Učenec je način, s katerim živim svoje življenje, v katerega vstopim tako, da sprejemem določeno 'disciplino', to je način delovanja, ki se ga naučimo tako, da smo v Jezusovi bližini in ga spremljamo v teku svojega življenja. Prvi, ki jih je Vstali napotil, so bili predvsem njegovi učenci in jih je napotil, da bi svojemu Gospodu 'priskrbeli učence'. Preden kdo torej gre v njegovem imenu, mora ostati ob njem; preden ima za svoj cilj svet in kot nalogo 'narediti za učence', se je treba v sožitju z njim naučiti, kaj pomeni biti napoten od Napotenega: samo Očetov apostol je učitelj svojih apostolov.

Znano je, da štirje evangelisti vsebino poslanstva razlagajo z različicami, kakor to priznava tudi *Redemptoris missio* št. 23, in da je tudi pri Mateju dan poudarek ustanovitvi Cerkve; seveda o tem ne bomo tukaj razpravljali. Rajši poudarimo, da, ker nikogar ne moremo na silo napraviti za učenca, izraz »naredite za učence«, ki nam nalaga dolžnost verodostojnega poučevanja, odpira jasno pot svobode.

Kdor postane Jezusov učenec, postane učenec prave Modrosti in ga v globini lastnega duha doseže blesk Božje luči. To vključuje uresničevanje lastne svobode s sprejetjem osebe Jezusa Kristusa kot pravila življenja. To hkrati pomeni, da vstopimo v veliko družino učencev, ki je Cerkev, in

odkrijemo družbo številnih drugih bratov in sester ne samo v hkratnem občestvu skupnosti, ki se razteza čez vse celine, temveč tudi v občestvu z vsemi kristjani, ki so pred nami živeli v različnih časih in so že pri Bogu, začeni z Devico Marijo in z vsemi svetimi v nebesih.

Kakšno čudovito gibanje je to gibanje svobode, ki vstopa v skupnost krščanskih učencev in diha svež evangeljski zrak, ki ga napolnjuje kisik Kristusovega Duha! To je kot ples, kot praznik svobode, ki vključuje ne le posameznike, temveč celotne skupnosti in kulture. Ko se le-te odpirajo Kristusu, ne izgubijo nobene pristne vrednote, ki jih nosijo v sebi, temveč jih najdejo ponovno na vzvišeni ravni, med krščanskimi učenci, očiščeni tistega, kar je bilo dvoumnega in minljivega. Razumemo, kako delikatna in zahtevna je naloga misijonarjev v tem služenju pristni svobodi tistih, ki jih srečujejo, kakšno globoko soglasje z Gospodom terja, kakšno teološko in kulturno pripravo zahteva, kakšno sposobnost za poslušanje in dialog predvideva. Površnost in improvizacija v tem okolju bi utegnili napraviti veliko škode, ker tvegamo, da bi »naredili učence« naših idej, naših navad, naših strategij, naših načrtov, naše miselnosti in naših kulturnih zamisli, namesto Kristusovih učencev in učencev njegove Besede. Namesto da bi tedaj pospeševali gibanje ljudstev proti veselju vere, bi lahko tvegali, da ga oviramo ali upočasnimo.

3. NAČIN URESNIČEVANJA POSLANSTVA

Ko je Jezus apostolom izročil poslanstvo, je pokazal tudi tisto, kar bo na neki način njihovo »delovno orodje«: beseda in zakramenti. Pravi jim namreč, da bodo morali »učiti izpolnjevati vse, kar jim je zapovedal« in da jih bodo morali »krščevati v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha«. Ta povezava besede in zakramentalnega dejanja, poučevanja in odrešenjskega delovanja od nekdaj označuje Jezusovo poslanje. Že evangeljske pripovedi o poklicanju govori, da je poslal dvanajstere »pridigat z močjo izganjanja hudih duhov« (Mr 3,14–15), v celotnem evangeljskem izročilu oznanjevanje Kraljestva vedno spremljajo ali nastopajo pred njim (gl. Mr 1,21sl) geste osvobajanja in odreševanja, ki potrjujejo dejanski prihod.

Iz obravnave teh dveh temeljnih prvin krščanskega poslanstva se jasno pokaže dejstvo, da Božja beseda, ki jo mora misijonar prenesti ljudem, ni zgolj pojmovni nauk, skupek abstraktnih resnic in zakonik etičnega ponašanja, temveč je izraz živega in dejanskega razodevanja Boga. Božja beseda je živa in učinkovita in deluje z močjo, tako da se Gospod pojavi pred človeštvom s slovesno izjavo: »Dejal sem in storil!« (Ezk 37,14). Tako se vsa zgodovina sveta od stvarjenja naprej giblje po tej ustvarjalni Božji Besedi (Jn 1,1–3). Božja Beseda je Bog sam, ki se je razodel v Jezusu Kristusu.

Ko torej misijonar ljudem oznanja Kristusa, ne uvaja v njihovo življenje nič tujega in dodatnega, temveč napravi dostopno besedo, ki od vekomaj utemeljuje njihovo življenje in dokončno razkriva njen pomen in vrednoto. Cerkev, kakor je verodostojno spomnila zadnja sinoda škofov, je bila določena za dom Božje besede, ne da bi jo zadržala zase, temveč da bi jo širila po vsem svetu. Beseda, ki ne pove ničesar, je zamolčana in mrtva; ko apostol oznanja Besedo, jo poleg širjenja tudi varuje pred pozabo; Beseda daje življenje svetu.

Prav je, če glede tega ponovno poslušamo nekatere odlomke iz *Poslanice Božjemu ljudstvu* XII. skupščine sinode škofov o »Božji besedi v življenju in poslanstvu Cerkve«.

»S Siona bo prišla postava in Gospodova beseda iz Jeruzalema« (Iz 2,3). Poose-

bljena Božja beseda »gre iz« svojega doma, templja in se napoti po cestah sveta, da bi se srečala z velikim romanjem, na katerega so se odpravila ljudstva zemlje v iskanju resnice, pravice in miru. Obstaja namreč tudi v moderni sekularizirani družbi, po trgih in ulicah – kjer, kot se zdi, vlada nevernost in brezbržnost, kjer se zdi, da prevladuje zlo na dobrim in ustvarja vtis zmage Babilona nad Jeruzalemom – skrita želja, upanje kot v zarodku in nemir pričakovanja. Tako beremo v preroku Amosu: »Glejte, prišli bodo dnevi, ko bom poslal lakoto v deželo, ne lakote po kruhu in žeje po vodi, temveč po poslušanju Gospodove besede« (8,11). Na to lakoto hoče dati odgovor evangelizacijsko poslanstvo Cerkve. Tudi vstali Kristus je obotavljajočim se apostolom dal poziv, naj zapustijo meje svojih zavarovanih obzorij: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence ... in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal« (Mt 28,19–20). Sveto pismo je vse prepreženo s pozivi, naj »ne molčijo«, naj »kričijo z močjo«, naj »oznanjajo besedo« v primernem in neprimernem času, naj bodo straže, ki prekinejo molk brezbržnosti.«³

Poslanica, potem ko je spomnila na izzive, ki izhajajo iz novih sredstev družbenega obveščanja, v katerih mora odmevati tudi glas Božje besede, s poudarkom nadaljuje:

»V času, ko prevladuje podoba, ki jo ponujajo zlasti prevladujoča sredstva družbenega obveščanja, kot je televizija, je pomenljiv in mikaven tudi vzorec, ki mu daje prednost Kristus. On se je zatekal k simbolu, pripovedi, zgledu, k vsakdanji izkušnji in k priliki: »Takrat jim je veliko povedal v prilikah ... in ničesar jim ni govoril brez prilik« (Mt 13,3.34). Jezus pri oznanjevanju Božjega kraljestva ni nikoli segal prek glav svojih sogovornikov z nejasno, abstraktno in neoprijemljivo govorico, temveč jih je pridobival z zemeljsko konkretnostjo, da bi jih od vsakdanjih stvari popeljal do razodetja nebeškega kraljestva. Pomenljiv je prizor, ki ga opisuje Janez: »Nekateri izmed njih so ga hoteli prijeti, toda nobeden ni nanj dvignil rok. ... Služabniki so se torej vrnili k velikim duhovnikom in farizejem in ti so jim rekli: 'Zakaj ga niste privedli?' Služabniki so odgovorili: 'Še nikoli ni nihče tako govoril'« (7,44–46).«⁴

³ XII. REDNA GENERALNA SKUPŠČINA SINODE ŠKOFOV, Poslanica Božjemu ljudstvu, 10.

⁴ P. t. 11.

Odpirajo se nam zares presenetljiva duhovna obzorja oznanjevanja evangelija, v katerih se apostol, ki se v čustvih in mislih poisti s Kristusom, uči postati njegov glasnik po čudoviti Pavlovi podobi: »Zavoljo Kristusa smo torej poslani, po vas nas kliče Bog« (2 Kor 5,20). Kot Jezus, Božji preljubljeni Sin, se mora tudi današnji oznanjevalec, preden se odpravi na pot oznanjevanja evangelija svetu, priznavati in hoteti takega, kakor ga je priznal in hotel Bog: za ljubljenega sina. Preden apostol dobi evangelij kot nalogo, ga najde in ohranja kot zaklad v lastnem srcu. Kadar ga razglaša, bo kot Jezus verodostojna priča, ki zna vzbuditi odgovor in torej »narediti za učence«.

Če včasih imamo lahko vtis, da besede, ki jo oznanjamo, mnogi ne razumejo in je ne sprejmejo ali da je po naših naporih premalo uspeha, se spomnimo na priliko o sejalcu. Jezus jo je povedal prav zato, da bi premagal obup učencev, ki so po prvem navdušenju, ki jim ga je vzbudil on, videli, kako se je postopoma manjšalo število tistih, ki so hodili za njim. Začeli so se naravnost vpraševati, kako se more poroditi rešenje Izraela ob tako skromnem dejanju, kot je bilo pridiganje preprostemu in neuglednemu ljudstvu. Jezus je ravno s pripovedovanjem prilik hotel vliti optimizem in zaupanje: kdor ima kmetovo potrpežljivost, lahko ugotovi, da napor velikodušne setve, čeprav je izpostavljena tveganju nerodovitne zemlje, poplača obilna žetev.

Ko je tedaj še teolog Jožef Ratzinger v nekem svojem razmišljanju o duhovniški duhovnosti razlagal to priliko, je dejal: »Pomislimo na pogostokrat skoraj obupne razmere izraelskega kmeta, ki iztrga pridelek zemlji, ki je v nevarnosti, da se vsak čas spremeni v puščavo. In vendar, čeprav je bilo vloženih toliko praznih naporov, vedno obstaja seme, ki dozori do žetve, raste skozi vse nevarnosti in obrodi sad ter tako obilno poplača vse napore. S tem namigom hoče Jezus reči: »Vse zares koristne stvari na tem svetu se začenjajo v skromnosti in skritosti (...) Kar je majhnega, se začinja tu v mojih besedah in bo raslo vedno bolj, medtem ko je tisto, kar se danes razkazuje na veliko, že zdavnaj potopljeno.«⁵

⁵ J. RATZINGER, *Servitori della vostra gioia. Meditazioni sulla spiritualità*, Ancora, Milano 1989, str. 18sl.

Pri oznanjevanju Božje besede torej vlada logika majhnosti in ponižnosti, ki se je mora naučiti vsak misijonar. Pogostokrat »odhaja, odhaja z jokom, ko nosi seme za setev«, toda on ali tisti, ki bo šel za njim, »prihaja z vriskanjem, ko nosi svoje snope« (gl. Ps 125/126). Od njega se končno ne terja uspeh, temveč zvestoba svojemu Gospodu, tudi takrat, ko to vključuje nerazumevanje ali ceno, ki jo moramo plačati. Samo ta zvestoba besedi končno ne razočara. Prisvojimo si besede, s katerimi je Pavel, ko ni hotel imeti opravka z lažnimi preroki, ki so vznemirjali porajajočo se Cerkev v Korintu, izrazil svojo smer pri oznanjevanju evangelija: »Odrekli smo se sramotnim delom, ki bi se jih morali sramovati. Ne ravnamo zvijačno, tudi ne pačimo Božje besede, temveč se z razodevanjem resnice pred Bogom priporočamo vsaki človeški vesti« (2 Kor 4,2).

V to vrsto se umešča tudi obhajanje zakramentov in še bolj bogoslužje Cerkve, na katerega se nanaša Matejev tekst, ko uvaja vprašanje o krstu z obrazcem Svete Trojice. V miselnosti modernega človeka, ki si želi takojšnjega učinka, ni nič tako pohujšljivega kot logika bogoslužja. Ali ni morda ob tolikih nujnih problemih, ki danes obstajajo na svetu, tako na hitro razmišlja, izguba časa, če toliko trenutkov posvečamo obhajanju bogoslužja? Pa prav bogoslužje, posebej še obhajanje zakramentov, vnaša v človeka moč Kristusovega vstajenja, mogočno silnico Božjega življenja.

Krščevati »v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha, po svetnem pomenu besed »delati v imenu koga« ne pomeni samo sklicevati se na pravno oblast, ki nam je zaupala svoje predstavljanje; to tudi pomeni, po svetopisemskem pomenu, »delovati v imenu koga«, sklicevati se na živo navzočnost in na delujočo moč trojiškega Boga. Tu bolj kot kdaj poslanstvo dosega svoj cilj, ker privede ljudi, da srečajo ne le pričevanje o Bogu, temveč Boga samega v njegovi celoti.

Ljudje pa morajo biti krščeni, to je prek vere biti potopljeni v osrčje Svete Trojice, ki je njihov dom; biti morajo vpeljeni v moč ljubezni, ki se je razodela v Kristusovem velikonočnem gospostvu. To je prava »učinkovitost«, ki preraja svet, učinkovitost, brez katere zaman zjutraj zgodaj vstajamo in gremo pozno zvečer počivat, da se hranimo s kruhom, pridobljenim z znojem, medtem ko Gospod svojim prijateljem daje kruha v spanju (gl. Ps 127). Od tod se poraja življenje Cerkve, tisto človeštvo, prenovljeno v velikonočni milosti, ki ji Gospod tudi po nas daje rast v zgodovini.

4. GLOBOKA MISTIKA POSLANSTVA

Zadnja beseda, ki jo Jezus po izročitvi misijonske naloge izreče enajsterim, je beseda spodbude »jaz sem z vami vse dni do konca sveta«. To je velika obljuba, ki velja kot zagotovilo spodbude in razlog zaupanja. V njej se sliši odmev podpore, ki jo je Bog v stari zavezi vedno zagotavljal tistim, ki jih je poklical na posebno pot: »Ne boj se, jaz sem s teboj.« V njej se izpolnjuje predvsem Jezusova identiteta, ki je že od začetka Matejevega evangelija, v pripovedih o mladosti, predstavljen kot Emanuel, »Bog z nami«. Dogodki o Jezusovem trpljenju, smrti in vstajenju torej niso izbrisali njegove navzočnosti iz zgodovine in niti njegove volje, da ostane z njimi, ki so ga malo prej zapustili; odločitev Vstalega, da bo z njimi, je dokončna in nenehna, v času in prostoru, do konca sveta.

Gotovo čutimo, kakšna tolažba in kakšna moč izhaja iz teh besed. Za tistega, ki ve in hoče biti njegov napoteni, se vsak dan življenja odpira in zapira v luči pomirjajoče navzočnosti, ki je močnejša od vsake samotnosti in strahu. Veselje nad življenjem v čistosti, ki jo preživlja v pričakovanju Ženina, bogastvo tistega, ki se odpove zemeljskim dobrinam, ne preneha pa iskati »duše«, in svoboda naše pokorščine, ki nas napravi podobne našemu Gospodu, najdeta tu najpristnejši temelj in hočeta biti vidno in zgovorno znamenje prav te skrivnosti. Kristus je z nami in napolnjuje naše življenje v obilju. Notranja modrost, ki iz tega izhaja, je v temelju misijonarjev pravi zaklad in največji dar, ki ga lahko prinaša tistim, katerim je napoten. Nič ni bolj prepričljivega od tistega, ki bivanjsko predstavlja Gospoda Jezusa, in se razkrije, da je v njem njegova bleščeča navzočnost, da na koncu odseva z njegovega vedrega obraza, globokega pogleda, ponižnih potez ter iskrenih gest in besed. Kot je bil Jezus za učence podoba in prosojnost Očeta, tako je pravi misijonar poklican, da je prosojna ikona Vstalega. In to je lahko zato, ker je Kristus resnično z njim, v tako povezani družbi, da postane prava navzočnost znotraj njega: apostol – kot Pavel – lahko vzklika: »Ne živim več jaz, temveč v meni živi Kristus« (Gal 2,20).

Tako poslanstvo zares doseže mistično globino, ki ji pripada. Jezus je od začetka, ko jih je poklical, dvanajstere postavil, »da bi bili z njim in bi jih pošiljal oznanjat« (Mr 3,14). Vsi vemo iz lastne izkušnje, kako je lahko

v našem konkretnem življenju opaziti določeno napetost med tema dve-
ma prvinama in kako lahko nihamo med neke vrste notranjo razklanostjo
med molitvijo in delom, med kontemplacijo in akcijo, med predanostjo
Bogu in žrtvovanjem sebe za druge. Tako sta že od začetka poklicanja dva-
najsterih skupaj prikazani dve razsežnosti in tesno povezani med seboj:
samo z vstopom v tesno povezanost z Jezusom lahko izžarevamo drugim
njegovo navzočnost in zares prinašamo njegovo besedo.

Svetu prinaša besedo tista, ki jo je najprej slišala, kot je storila Marija
v Elizabetinem domu. Postane Jezusov brat, kdor stoji ob njem, zavzet za
poslušanje njegove besede. Dejstva biti z Jezusom ne moremo razumeti
kot nekaj, kar se dogaja *od časa do časa*, v odmorih med delom. Janezov
evangelij je glede tega zelo jasen, ko govori o absolutni potrebnosti, da
ostajamo z njim, ker brez njega ne moremo ničesar storiti. Prav v moči
novosti vstajenja, po čemer navzočnost križa preveva vse kraje in čase, po-
stane tesna povezava med molitvijo in oznanjevanjem z novim razlogom
otipljiva z lastno izkušnjo. Kontemplacija in pričevanje se medsebojno
prešinjata v gibanju, ki je podobno srčnemu utripu v našem srcu.

Seveda na osebni poti vsakega misijonarja to tesno prešinjanie med
molitvijo in oznanjevanjem ni izhodiščna točka, temveč bolj cilj, ki ga mo-
ramo doseči. To zahteva ustrezno oblikovalno pot in nenehno notranjo
budnost. Samo tako se izognemo napačnemu spiritualizmu, ki odteguje
od apostolskega dela in ustvarja utvaro Božje bližine, ki pa jo dejstva zani-
kujejo; hkrati pa premagujemo aktivizem brez sadov, katerega edini sad je
izpraznitev učenčevega življenja in morda vodi celo k opustitvi. Temeljna
nuja in samo srce poslanstva zato obstaja v najvišji umetnosti, da živimo
v Jezusu, pod njegovim gospostvom, globoko poisteni z njim, z njegovimi
mislimi ter tako, da njegova beseda postane naša hrana.

Ko se je Janez Pavel II. vpraševal o ciljnih Cerkve v tretjem tisočletju,
je po obhajanju velikega jubileja pisal v papeški okrožnici *Novo millennio
ineunte*:

»To se vprašujemo v zaupanju in z optimizmom, ne da bi pri tem podcenjevali
težave. Pri tem prav gotovo ne nasedamo naivnemu gledanju v prihodnost,
kot da je mogoče s čarobno formulo pristopiti k velikim izzivom našega časa.

Ne, ne bo nas rešila formula, ampak Oseba, ki nam jo vliva: »Jaz sem z vami.« Torej ne gre za to, da bi iznašli »nov program«. Program je že tu: je tisti, kot je bil zmeraj, zbran je v evangeliju in v živem izročilu. Če ga analiziramo do konca, spoznamo, da se osredinja v Kristusu. Njega je potrebno spoznavati, ljubiti, posnemati, da bi v njem živeli trinitarično življenje in z njim spreminjali zgodovino vse do njene dovršitve/dopolnitve v nebeškem Jeruzalemu. Ta program se s spreminjanjem časov in kultur ne spreminja, čeprav upošteva čas in kulturo zato, da moreta vzpostavljati živ dialog in učinkovito komunikacijo. Ta program od zmeraj je naš program za tretje tisočletje.«⁶

Nato je kot resnično nujnost Cerkve začrtal poteze pedagogike svetosti kot »visoko mero vsakdanjega krščanskega življenja«,⁷ na temelju prepričanja, da »je to Božja volja, vaše posvečenje« (1 Tes 4,3). Sam je čutil, kako se pojavlja ugovor, da je tak pogled preveč splošen in previsok, da bi navdihoval pastoralno načrtovanje, a je odgovarjal zelo jasno, da samo z resnim in trdnim sprejetjem tega pogleda lahko različna področja konkretnega pastoralnega življenja najdejo izhod za rešitev. Svetosti ne smemo dodajati kot nekaj drugotnega, dodanega k programiranju apostolata, temveč mora biti izviren navdih, ki spodbuja celotno pastoralno razločevanje; sicer nevarnost, da se izgubimo v suhih razpravah in praznih načrtih, ki ne odsevajo Božje misli, na žalost postane stvarna.

SKLEP

Predragi sobratje! Današnjemu posvečenemu življenju včasih očitajo, da ponuja veliko uslug, pa premalo svetosti. Morda se moramo prav tu zavzeti, da bi salezijanska družina, naše apostolske skupnosti mogle postati prave šole, v katerih se naučimo umetnosti svetosti, to je umetnosti pristnega krščanskega življenja, kot ga je živel naš sveti ustanovnik don Bosko in kakor nam ga je izročil.

⁶ Janez Pavel II., *Novo millenio ineunte*, 29.

⁷ Prav tam, 31.

V krajih, kjer živimo, smo kot učenci in apostoli poklicani, da smo sveti. Poslanstvo povsod sprejema nove naloge; zahteva pa ljudi in skupnosti, ki so zaljubljene v Jezusa ter so pogumne v pričevanju in v služenju. Družba danes povsod, zlasti pa v Evropi, obrača svojo pozornost in pošilja na delo svoje najboljše sile. To je čas za poslanstvo! O, ko bi mogli med nami še naprej rasti pristni misijonarski poklici, sveti in velikodušni; o, ko bi mogli med mladimi in med laičnimi prostovoljci obujati misijonarje, učence in apostole.

Skupaj z vami izročam to misijonarsko nalogo naše družbe v roke Marije Pomočnice, matere Cerkve. Ona je bila vedno navzoča v naši zgodovini in nam ne bo odrekla svoje navzočnosti in svoje pomoči tudi v tej uri. Marija, ki je imela najvišje izkušnje s Svetim Duhom, nas bo naučila, da se bomo dali voditi njemu, »da bomo lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu vsečno in popolno« (Rim 12,2b).

S prisrčnimi in spoštljivimi pozdravi

vaš hvaležni

Pascual Chávez V.
vrhovni predstojnik

